

אצלנו בשבועות

חולרים
לשירה...

דבר המערכת

שלום לכולם/ן,

" וחג שבועות תעשה לך... ",

תקופה מאתגרת עברה (ועוד קצת עוברת...) על כולנו, בין בידוד, הסגר, ZOOM, כפפות, מסכות ומדחומים לבין מפגש עם עשייה קהילתית וחיבור לבחירה לגור ולהיות שותף/ה בקהילת מצר.

במהלך תקופה זו, לבטח ראיתם כי העלון התפרסם בתדירות גבוהה וזאת בזכות העשייה הרבה של צוות העלון וההשתתפות של חברי הקהילה. שמחנו להכיר, לקרוא ולשמע על עיסוקים, עבודה בזמני חירום, מחשבות, ושירים של חברי הקהילה. תודה רבה למשתתפים והמשתתפות!

בסקר האחרון שערכנו בנושא העלון ענו כ- **80** איש/ה מחברי הקהילה. תודה רבה על שהבעתם את דעתכם, הצעתם רעיונות חדשים ומעניינים לעשייה שיכולים להוסיף רבות לעלון – אצלנו!, חלק מן התשובות מפורסמות בעלון זה.

- חברים שביקשו עלון מודפס – לא תהיה אפשרות לצפות בקישורים הדיגיטליים המצורפים ולכן אנו מציעות גם לפתוח דרך הטלפון/ המחשב בכדי לצפות בקישורים 😊

בברכת חג שבועות שמח,

צוות העלון – עדנה ברא"ס, נילי שחר, אילה יחיא, רונית פרידזון, לליב דוידוביץ',
דור בכר וטליה דוברת

אחד מהשמות הלא-שכיחים לחג השבועות הוא "עצרת". נתקלתי בשם הזה בעבר, כשהשתתפתי, כמדריך ב"מילוא", בערב של "תיקון חג שבועות". המשמעות הרגילה של השם "עצרת" הזה הוא סיום או נעילה והכוונה הייתה ש'סוגרים' את חג הפסח וכל ימי ספירת העומר שלאחריו.

אני מבקש לקחת את שני המושגים כאן, "תיקון" ו"עצרת" ולתת להם משמעות עכשווית, כמנהג המקום, ולא דווקא המשמעות המקורית.

אין כמו חג השבועות - "חג עצרת" - לחגוג את סיומה של תקופה, "תקופת הקורונה" שהתגלגלה אלינו ועלינו ללא כל הודעה מוקדמת ובמידה רבה, בשיתוף פעולה קהילתי וכלכלי, יכולנו לה. אגב-כך, גם בהשוואה לקיבוצים אחרים, תמהיל העסקים והחקלאות של הקיבוץ, ה"מודל" הקיים במצר, הן מבחינת מקורות הקהילה, ובכלל זה מנגנון תשלום הפנסיה והמקורות שלה, לא יצרו זעזועים של ממש בהתנהלות הפנימית שלנו.

הקורונה הותירה תובנות מעניינות לחשיבה בהמשך, אך על כך בפעם אחרת.

המושג השני, הוא זה של "תיקון". אמנם, אנחנו עוסקים שנים בתיקון, אך מהסוג שיש בו גם שיפור, אך אני רוצה להרחיב את המשמעות ל"התקנה", כלומר: תיקון במשמעות של התקנת כלים חדשים שנועדו לסייע ולחזק אצלנו את חיי הקהילה והביטחון הכלכלי. ביום שלישי האחרון נפגשה המזכירות, לאחר הקורונה, זו הפעם שלא בישיבת ZOOM, אלא בישיבה "פיזית", כמו-פעם....

דנו בישיבת המזכירות, בין השאר, גם על "התקנה" של "כלים חדשים", אם להשתמש במושגי החג –

- דיברנו על כך יש למצוא כלי ערבות הדדית לצורך סיוע לעצמאים שהקורונה פגעה בהם.
- דיברנו על כלי נוסף בנושא שיוך הדירות. בתקופה הקרובה נאשר נוסח הסכם מקוצר, שייצר זיקה משפטית וקניינית בין החבר לבין המגרש והבית שסומן לו לשיוך ("הסכם לסימון מגרש"). בתי האב יחתמו על ההסכם בנוכחות עו"ד, ובעקבותיו תוגש "הצהרה" (על קיום ההסכם וסימון המגרש) לרשות המיסים. אתן הסבר מפורט ורחב על המהלך בשיחת קיבוץ שנועיד לצורך כך.
- דיברנו על ההתקדמות בנושא "תוכנית החלוקה" (לא זו של נובמבר 1947) אלא של מאי 2020. זו למעשה "מפת חלוקה" (פרצלציה) של המגרשים המבונים הקיימים ואלה

- העתידיים, במרחב הקרוב (משורת הבתים האחרונה ועד כביש עיראקי). הטיפול בכך מתקדם בשיתוף המועצה. מפה סכמתית הוצגה ואושרה בפני חברי המזכירות. לאחר שנטפל בעוד משוכה או שתיים בעניין הפרצלציה – היא תוגש להמשך טיפול של המועצה. גם מהלך זה לאחר שיסתיים יהווה כלי חשוב שיאפשר הגשה בהמשך (לא מחר...) של היתרי פיתוח ובנייה למגרשים חדשים.
- דיברנו על כלי נוסף (דיגיטלי), שגם על כך עוד נרחיב בנפרד בהמשך, שבא לאפשר לנו ליישם החלטת שיחה בדבר העברת יתרות תקציבי החברים לחשבונות פרטיים בבנק. מדובר באפליקציה חדשה (שהיא חלק מהפעילויות של "משקי הקיבוצים"), שאנו מקדמים כדי שנוכל ליישם אותה כבר בתקופה הקרובה.
  - זהו מהלך חשוב שמנוהל באמצעות צוות פנימי (צוות ד' + דיאן), שבקליפת אגוז, יאפשר לנו לבצע את הדברים הבאים –
    - קליטה דיגיטלית של פרטי חשבונות הבנק של החברים (אלה הקיימים ואלה שהחברים יפתחו בתקופה הקרובה).
    - מעקב דיגיטלי של החבר אחר כלל החיובים הפנימיים שלו בתוך הקיבוץ, באופן שהחבר יוכל, בסופו של יום, לראות את כל התקציב השוטף, בצורה דיגיטלית גם בסמארטפון, ובהמשך אף את פירוט הרכישה עצמה (למשל, ברכישה בכלבו, יופיע הסכום הכולל ובהמשך יהיה ניתן גם לראות את פרטי הקנייה עצמה).
    - שכרו של החבר (בין אם מדובר במשכורת של עובדי חוץ או שכר עובדי פנים) – יועבר לחשבון הבנק של החבר, במונחי "נטו" (כלומר, השכר המחושב נטו, לפני מיסים וניכויים פנימיים בקיבוץ). הבנק בדרך זו יוכל לראות העברה קבועה של משכורת חודשית, ובדרך זו יוכל בצורה טובה יותר לתת לחבר הלוואה, משכנתא, אשראי ועוד.
    - כל החיובים הפנימיים של החבר בקיבוץ, ובכלל זה מיסוי ואגרת שירותים, יועברו לסליקה בצורה מרוכזת, בכל חודש, לחשבון הבנק של החבר. לצורך כך, החברים יחתמו על הרשאה לקיבוץ ולבנק לחייב את חשבונם האישי בבנק בסכומי החיובים הפנימיים (כך למעשה מתבצע היום בתקציב, רק שבמתכונת הזו הוא ייעשה באמצעות חשבון הבנק).
    - כרטיסי האשראי של החברים יחייבו את חשבון הבנק שלהם ולא את החשבון הכולל של הקיבוץ.
    - המשמעות היא שלא יתאפשר ניהול תקציב במצר (למעט לקבוצת המייסדים ובעלי צרכים מיוחדים), אלא למי שנתן הרשאה לחיוב חשבון הבנק שלו.

○ משמעות נוספת היא שבתום תהליך החובה-זכות - זיכוי חשבון הבנק של החבר בשכרו או בגימלת הפנסייה שלו וחיוב חשבון הבנק בכלל החיובים הפנימיים של החבר – התקציב צריך להיות מאופס, כלומר ללא יתרת חובה או יתרת זכות.

בהמשך ניתן פירוט מסודר לגבי המהלך, והתייחסות מיוחדת לגבי חברים, בנים, תושבים ועוד.

בברכת חג שבועות שמח, יעקב

וּחַג שְׁבוּעוֹת תַּעֲשֶׂה לְךָ
בִּיכּוּרֵי קִצִּיר חִיסִים

ב' י"א שבט 2020/2021

נחמא ביהודא, באמא אגח חכ שבועות
עבש עא מבואה אטקס סבאג מביכורים שאני
בשירים וריקודים

אחרי הטקס נחמא ביהודא בערב
" בידם ונשידם " עם שלים שרון

ימים שמח, ומה, לא גבואו??

התחתנו אצלנו

אחרי מאסטיין וסרי

נולדו אצלנו

אני-בת אב דוברת ופאי

זי-ים-בן אריאור יחיא וטומי

יואן-בן אחיטל מיזברט וסחתיק

מכל אבה!

"כולנו רות" / אלברטו מזור

מגילת רות המקראית, אותה קוראים במהלך חג השבועות, נקראת על שמה של גיבורת העלילה.

השמות העבריים הם בעלי משמעות. הם אינם מובנים למי שקורא את התנ"ך בשפה אחרת משום שהמתרגמים כתבו אותם מבלי להסביר את ההקשר.

רות הייתה מואבייה ובאופן טבעי שמה אינו עברי. אין יודעים בוודאות את האטימולוגיה והמשמעות של שמה, אם כי יש הסבורים כי יתכן שהיא קשורה לשם העצם "רע", וכתוצאה מכך יהפוך ל"חבר" או "ידיד".

מגילת רות אינה מספרת לנו סיפור אהבה רומנטי, היא מדגישה את האהבה הנאצלת של אלמנה צעירה לאם בעלה המנוח. אהבה אשר באה לידי ביטוי בדמותה הינה מהסוג הטהור ביותר. אף כי שהייתה מואבייה, רות קיבלה עליה את אמונתה של נעמי, ובגמול נישאה לאציל יהודי, בועז, שבזכותו חברה לשבט יהודה והפכה לאם הקדמונית של המלך דוד בכבודו ובעצמו.

אחת המטרות של מגילת רות היא בדיוק זאת, ליידיע אותנו על אבותינו המידיים של דוד, גדול מלכי ישראל, שמשושלתו צריך לבוא המשיח. אך יחד עם זאת, רות מציגה תמונה בולטת ביותר של מערכות יחסים בין אנשים שונים וסולידריות עם האחר.

היחס בין חמות וכלות הוא נושא להרבה בדיחות. אך זה לא המקרה בין רות לנעמי. במבט אחרון על שדות אדמתה, מואב, ובקריאה נשגבת - "עמך עמי, אלוהיך אלוהי" - רות נכנסת לשטח זר ומצטרפת לעם העברי.

סיפור זה קשור לתהליך שחיו נשים יהודיות לאורך ההיסטוריה. מצבים מאוד ספציפיים שחוו בבית, במשפחה או בקהילות השונות. מגילת רות מראה לנו שתמיד היו תגובות לעמדות מפלות. תגובות שבאות לידי ביטוי ומציגות ביקורת והצעות קונקרטיים להתגברות על בעיות.

הסיפור מלמד שתמיד היה מרחב ביהדות להרהורים שהתחילו מחייהן וחוויותיהן של נשים.

מגילת רות קובעת גם שלמרות המעשים הקיצוניים של הממסד האורתודוקסי המהדיר אותן, הן ידעו למצוא את הסולידריות של בני זוגן וחברים, של ילדים, הורים ואחים.

רק סולידריות בתחושה ובחשיבה יכולה לייצר חזון כה יפה ומלא השראה; חזון משיחי; הצעה של פתיחות, הכלה ותקווה על משיח שיבוא מאישה נוכריה.

פינת הארכיון / נילי שחר

מוזמנים/ות לצפות בסרטון קצר מחגיגת שבועות בקיבוץ משנת

1995

לצפייה לחצו על הקישור :

https://drive.google.com/file/d/11x4dVTsAqfB9GJF1F-8uUBkG7C97_AeO/view

"כמה זיכרונות מעלה תמונה זו. זה היה לפני...63 שנים בערך. נוגה ויובל, כמעט בני שלוש.

אז מותר היה ללבוש מכנסים קצרים. עבדתי אז בלול.

בתמונה: איצה ז"ל, אבא של דינה ז"ל. נוגה, יובל ואני. לא זיהיתי את הבחורה לידי. בימים ההם

חגגנו שבועות בשדה. לפני המסיבה נסענו עם כל ילדי הקיבוץ בטרקטור, ישובים בעגלה.

במסיבה הענפים הביאו ביקורם, להקה מקומית רקדה מחרוזת של ריקודי עם..

עדיין הינו רק ארגנטינאים אך דאגנו לציין את כל החגים."

עדנה ברא"ס

תלמה ימבורג מספרת על חג השבועות בשנים הראשונות:

ניתן לצפות בראיון המצולם על-ידי לחיצה על הקישור-

<https://drive.google.com/open?id=1b9AjlkXE34EjmlmQ6EUoW>

[W_APONoe8c8](#)

תלמה הרקדנית- שנייה מימין

חגיגת שבועות לותיקים

ניתן לצפות בחגיגה על-ידי לחיצה על הקישורים הבאים:

https://drive.google.com/open?id=1bel8q3pHX_uZI9yU1w9IzpQfSyzkdU3E

במסיבת שבועות של הותיקים, אכלנו ושתינו כיד המלך בניצוחם של משה קדוש, שלומית גלזר וחיה רז. נילי הביאה אלבום תמונות של מרכז המשק הראשון של מצר, בשנת 1953. האלבום נשלח השנה מארגנטינה על ידי נכדיו למשמרת בארכיון הקבוץ. ההתרגשות הייתה גדולה והזכרונות חבל על הזמן!

https://drive.google.com/open?id=1b_UxGmaRhR_mH9ovqQn4sc2dT7JbpgU3

ראיונות חזרה לשהרה

ראיון עם עילי טורקיה- בנם של רינת ודויד טורקיה

אני בכתה ו'. כל תקופת הסגר בגלל הקורונה הסתובבתי עם חברים, טיילתי עם האופניים ולא ממש הקפדתי על החוקים. אני קצת מתבאס לחזור ללימודים. התרגלתי ללכת לישון מאוחר ולקום מתי שבא לי. חבל לי שהפסדנו את הטיול השנתי. היינו צריכים להכין מסיבה גדולה לסיום בית הספר ועליה למוסד וגם היא בוטלה.

לא נורא עוד מעט מגיע החופש הגדול.

ראיון עם ליליה גסטר שחגגה 90 שנה בימי הקורונה

אף פעם לא עשיתי עניין מימי הולדת למבוגרים. באחד מימי הקורונה כאשר עדיין אסור היה להיפגש, בקשה ממני המטפלת לצאת לדשא להצטלם. כאשר הגעתי לשם לא האמנתי למראה עיני. כל הילדים, הנכדים והנינים ואפילו הכלבים חיכו לי עם שולחנות מלאי כיבוד, בלונים, צילומים. הרגשתי מלכה. עכשיו הבנתי את המשמעות להגיע לגיל 90 ולראות את כל הצאצאים.

כל החיים היו מאד משמעותיים עבורי. מאז שהצטרפתי לשומר הצעיר בארגונינה היו אלה חיים עם אידיאולוגיה. לדעת למה את חיה. העלייה לארץ, לקבוץ ולהיות שותפה לכל שרשרת האירועים שכל הארץ עברה.

עברנו כל כך הרבה ולראות היום את המצב הנוראי במדינה ללא יכולת לעשות כלום זה מתסכל.

יש לי ולעמנואל 7 נכדים וארבעה נינים ועוד אחת בדרך. היום היחידי שאנו יוצאים ממצר זה ביום שישי כשבאים לקחת אותנו למענית לארוחת ערב עם כל החמולה. זה אושר לשבת ולראות את הנינים גדלים ומתפתחים. המסר שלי למשפחה זה החיים שלנו. חיים עם משמעות אידיאולוגית.

אני כל כך אוהבת את הקיבוץ. אני שמחה לראות שהוא מתפתח וקולט צעירים. הילדים במצר נימוסיים מאד. תמיד יאמרו שלום. יש להם מסורת של מצר. מאחלת לקיבוץ שתהיה קהילתיות והמשכיות לקיבוץ שהקמנו לפני 66 שנים.

דאיונות חזרה לבית הספר

ראיון עם רותם הולצמן תלמידת כיתה ג' - בנה של אורנה הולצמן

1. איך הרגשת ביום הראשון?
- היה בסדר, גם קצת קשה לחזור ללמוד אחרי חודשיים...
2. איך הייתה הפגישה עם החברים?
- היה טוב לחזור ולהיפגש, בזמן החופש היינו בקשר ב - ZOOM
3. שמחת לחזור לבית ספר?
- כן, שמחתי לחזור אבל גם חסר לי שבית הילדים חודש עוד לא נפתח...

ראיון עם דניאל הולצמן תלמידת כיתה ג' - בתה של אורנה הולצמן

1. איך היה לך בחופש בגלל הקורונה?
- בהתחלה היה בסדר, אח"כ היה לי כבר משעמם בבית...
2. ומה עשית כשהיה משעמם?
מצאתי דברים חדשים לעשות כמו: לצייר דברים שמעולם לא ציירתי- נופים, יערות, נחלים, חיות, גינות ובתים. אני מציירת בעפרון ולפעמים משאירה כך את הציור. לפעמים, אני עוברת עליו בצבע שחור או צבעוני וגם מציירת בצבעי מים.
3. איך הייתה לך החזרה לבית ספר?
כל כך התרגשתי, התעוררתי ב 4:00 בבוקר.
4. איך היה לפגוש את החברים?
הכנה התחלקה לשתי קפסולות, החברים הטובים שלי היו בקפסולה אחרת ממני.
5. מה אפשרה לך החלוקה הזו?
למצוא חברים נוספים
6. מה היתרון בכיתה קטנה לדעתך?
יש בכיתה פחות רעש, המורים מסבירים ברור יותר.

ראיון מצולם עם נגה מאס- ביתם של טלי ואודה:

<https://drive.google.com/open?id=1c9mEhlEycgQFYp8uWrAgtBUDceAlq2iF>

עץ הדעת או מי נתן את ההוראה? מירסול (מירה חברוני)

בוקר אחד הופתעו כולם לגלות עץ נטוע בטבורו של הדשא הגדול. ניכר לעין כל, שיד אדם הייתה כאן וזהו לא סתם עץ, שנבט מזרע אקראי. קמה מהומה רבתי. הקהילה תססה. המזכיר כינס ישיבה דחופה וזימן את כל ממלאי התפקידים. גם צחי, רכז הנוי, הובהל לישיבה. הנוכחים זעמו וקצפו, בעודם מכלים את הבייגל'ך, שנותרו על השולחן מהישיבה של אמש.

"הייתכן, שכל חבר יעשה ככל העולה על רוחו?!", אמר המזכיר, "מי נתן את ההוראה?" שאל, כשהוא פונה אל צחי.

"גם אני הופתעתי כמוך", מיהר צחי ה'נוניק' להתגונן, "קמתי הבוקר ועיניי חשכו. עץ נטוע באמצע הדשא. איש לא פנה אלי או אל מישהו מוועדת התכנון, על מנת לקבל אישור", וכדי לחזק את חפותו אף הרחיק לכת וביקש לזמן שיחת חברים, עוד באותו יום.

"סדר עולמי חדש", הרימה ברוריה, רכזת החינוך, את קולה: "בלי ועדות! בלי ישיבות! זבנג וגמרנו! איזה מסר אני אמורה להעביר לילדים?!"

אתה תוקע מה שבא לך - וזהו?!"

האקונום, שהדשא הגדול היה בסמוך לחדר האוכל, הפליג בדמיונו הפרוע ואמר: "תארו לכם שאני אחליט על דעת עצמי לשנות את היום בו אוכלים בולונז?!"

ביום שלמחרת אני אתבקש להעביר את המפתחות! אי אפשר לעבור על זה בשתיקה!"

"דברים כדורבנות", חיזק את דבריו קובי, רכז התחבורה הפרגמטי, שהיה בעבר מורה ללשון, "עלינו לעקור את הבעיה מן השורש".

"חכו רגע, זאת סוגיה קשה", אמר מנשה הגזבר, שהיה חבר במקהלה האזורית ושלט בשירי נעמי שמר, "נאמר 'אל תעקור נטוע!' אז מה עושים???"

"נצטרך לייבש אותו", אמר צחי, "אין לי מכסות מים מיותרות. אם הוא נישאר – אני מתפטור! אף אחד לא יקבע לי איך ייראה הנוף. וחוץ מזה תהיה בעיה עם הכיסוח. כבר לא מסלול ישר, עכשיו נצטרך לכסח במעגלים".

"מה שנכון - נכון! אבל את הדבר החשוב ביותר שכחתם. מי זה החציף פניו מול

קהילה שלמה ועשה דין לעצמו?!", שאלה ברוריה בקול תקיף. כאשת חינוך ותיקה היא דרשה לקבל תשובות.

והמזכיר קבע: "אם לא נגיב - הלך הקיבוץ!"

ישבו ודנו שעות, לבסוף יצאה החלטה, חד משמעית, שיש ללכוד את פורע הסדר. במוחו של מנשה הבזיק רעיון: "צחי לא ישקה את העץ, נציב מארבים עשרים וארבע שעות ביממה, ונראה מי בא לדאוג לו".

בסתרי לבבו הצטער קובי, שלא הוא היה זה שהגה את הרעיון המבריק. חברי המזכירות נתבקשו לא לספר לאיש על המארבים שיציבו, אך מכיוון שהייתה זו עונת הגשמים - נאלצו לדחותם.

עוד זמן רב לאחר האירוע קיבל המזכיר פניות אינספור מחברים הקובלים על כך שאיש אינו עושה דבר בנידון. במכתב עלום שם, שהגיע לידיו, אף נרמז, שאם אין הוא מסוגל לפתור את הבעיה, שייפנה את מקומו למישהו אחר. מישהו 'חזק! עם ביצים'.

הגשמים חלפו. האביב פרץ במלוא עוזו והעץ התפתח לתפארת. צחי, רכז הנוי, שאשתו זכתה בירושה 'שמנה', עזב עם משפחתו לעיר הסמוכה. גזבר חדש נבחר. המזכיר היה עמוס בבעיות, שצצו חדשות לבקרים - והמארב המתוכנן נשכח. רק ברוריה עוד הייתה זורקת מידי פעם תזכורת לגבי 'המחדל'. מבחינתה זאת הייתה נקודת השבר. מכאן החלו השינויים.

כעבור שנים, בחלפי סמוך לדשא הגדול, ראיתי את מישה, מוותיקי המקום, אדם נעים הליכות שאינו מתבלט, נשען על מקלו, צופה לעבר ילדי הגן, שהיו ישובים למרגלות העץ המצל, קשובים לסיפור מפי הגננת.

"שלום מישה, מה שלומך?", פניתי אליו.

"הכול טוב", ענה מישה, וכשהוא מורה באצבעו לעבר הילדים הוסיף:

"כאשר אני רואה איך נהנים מעץ המריבה, שנטעתי, לבי מתרונן".

"אתה? מישה? עליון לא הייתי מאמינה!", חייכתי, מופתעת.

כילדה, גדלתי על הסיפור, שהפך עם השנים למיתוס.
"כן, מיידעלה" אמר מרום שנותיו, "שנים התנהלתי על פי כל הכללים,
הקפדתי קלה כחמורה, מעולם לא יצאתי מהשורה, 'לא עשיתי גלים',
כפי שהצעירים אומרים. עד שלילה אחד, אחרי ארבעים ושלוש שנים במקום,
ביום בו מלאו לי שישים וחמש, החלטנו, דורה, זוגתי עליה השלום, ואני, שנעשה מעשה.
רצינו פעם אחת לקבוע משהו על דעת עצמנו מבלי לשאול איש.
שנינו מעולם לא היינו עסקנים ולא בין 'מקבלי ההחלטות'.
באישון לילה יצאנו ונטענו את העץ. ממש באמצע הדשא המרכזי, שכו...לם יראו.
אותו לילה הרגשנו נפלא, ממש ירח דבש שני", אמר מחויך, כמי שהזכרות נעמה לו.

האיור נעשה במיוחד לסיפור המצורף, ע"י האמן יעקב גוטרמן.

הסיפור פורסם ב-2009 בספר "כותבים קיבוץ" חלק א' בהוצאת "אלון ספר" צרעה.

"הכל דיבורים" / עזנה בדא"ס

"הכל דיבורים". כן, אני יודעת. כל כך הרבה דיבורים ומילים נשמעו בזמן האחרון, זמן הקורונה... מסכות, בידוד, מלונית, הסגר, נגיף, ריחוק, חולה מאומת, בני 65+ בסכנה ועוד...

ובין כל הדיבורים הרבים קמה ממשלה!!!

ממשלה "שהכל בה דיבורים" : פריטטית, של אחדות, של אין ברירה, 35 שרים. כמה ידברו השרים בממשלה החדשה... ממשלת "הכל דיבורים"

ואצלנו, במצר, צומצמו / נפסקו הדיבורים! המזכירות נכנסה להסגר. קיימה רק ישיבה אחת בכל ימי הקורונה. לא שמענו ממנה. לא תפקדה...לכאורה. (כך אומרים בשפה המשפטית, "לכאורה"?)

"לכאורה", צוות התרבות בהובלת דור בכר, וחברים רבים שהתגייסו לעשייה הרבה המבורכת, וגם "לכאורה" צוות צח". הם, השניים, עשו זאת ביד רמה, בנחישות, ובנועם. העבירו הנחיות איך להתנהג בזמן הקורונה, דאגו להעלאת המורל, חילקו פרחים, בירה, מופלטות, זיקוקים... הכניסו לביתנו את הזום! הזום שתודות לו ראינו אחד את השני, דיברנו אחד עם השני!! הכל נעשה ברגישות ובאהבה גדולים. והכל תפקד!!

אולי זה הזמן לבחון שוב את אופן התקשורת ביננו בשגרה בהמשך לקורונה?

בתקופת הקורונה שררה הרגשה של שותפות, של נכונות לעזור ולתמוך.

הכל היו דיבורים, דיבורים של רק טוב, "לכאורה"? יתכן שאווירת ימי הקורונה מסתיימים ולא ניקח איתנו בהמשך את מה שנכון לנו?

לפני זמן נודע לנו על בנייה לא חוקית במצר!! דבר שלא היה כאן בשלושים השנים האחרונות. (אולי היה ולא טופל?)

קיבלנו מכתב ועוד מכתב, קראנו תגובות של חברים רבים והתברר: לא נבנה בית לא חוקי. נבנו מתקנים לילדים במקום שבו הייתה פעם פינת חי.

אז מה? זה גם הכל דיבורים, "לכאורה"? כל הבנייה נעשתה ללא אישורים, מבלי לקחת בחשבון את ההנחיות לבניית מתקנים לפעוטים, דבר העלול לסכן את הילדים ולסבך את הבונים. גם ללא אישור של מוסדות הקיבוץ. אך, היוזמה של הבונים הייתה טובה: להקים מקום מפגש ומשחק לילדים, במקום פנוי. הכל נעשה באהבה רבה ובכוונות טובות.

אבל... ידוע שכולנו שומרי חוק, וכולנו רוצים את הטוב והבטוח ביותר לילדים. בגלל כל מה שנאמר, ברור שיש כאן בעיה, ויש לפתור אותה. איך עושים זאת? פשוט נפגשים, מדברים ומדברים עד שנמצא הפתרון. מדברים כי כבר אמרנו: הכל דיבורים.

במכתב מנומק ממנהל הקהילה הוצגה הבעיה החמורה שנוצרה. כמו כן במכתב פורסם מועד פגישת ההנהלה עם קבוצת הבונים היוזמים.

מאז חלפו כשבועיים. אני ציפיתי שימצא פתרון לבעיה, בהסכמה הדדית. אולי כך היה? לא דווח על תוצאות הישיבה המשותפת. מובן היה לי שמה שנבנה לא היה חוקי ולא תקני.

שיתפו אותנו בבעיה, ושמחתי על כך. חשוב בעיני לדעת מה שקורה בקהילה. חשוב עוד יותר לדעת על הדרך שאנו מקבלים החלטות. במקרה זה רק ידוע שהמבנים נהרסו.

האם זה נעשה בהסכמה, בהבנה, בכעס, בהרגשה של כישלון של אחד או יותר מהשותפים בפגישה?

זכות הציבור לדעת. ובמקרה רגיש זה שותפנו רק בלדעת שקימת בעיה.

אני, שמאמינה בכוונות טובות ובהדברות, חשבתי לתומי שהקהילה תזמין את היוזמים לתכנן ולבצע את פרויקט המתקנים בפינת חי. תעמיד לרשותם את הכלים הדרושים כך, שהבנייה החדשה תהיה הפעם כפי שהחוק דורש.

הכל דיבורים, וחבל! יש לנו פינות חמד שרק קמו ביוזמה של חברים: בריכת הדגים של עודד ז"ל ושל בני, פינת גדי, הפינה של בנצי ועוד. זקני המקום יודעים לספר שאז, לפני שנים, הטלוויזיות בשחור לבן הוחלפו לצבעוניות, לאחר דיונים רבים, רק תודות ליוזמה של טוביה. זוכרים? נכון שהזמנים היו אחרים. היום הכל חייב להיות חוקי, תקני ומאושר.

אך אנא, חברים וחברות, המשיכו לחלום וליזום! אנא, חברות וחברים, תעודדו את היוזמים!! תעזרו להם! כך שהכל יעשה בדרך נעימה וחוקית.

אסיים במשפט של פאולו קואלו, סופר ברזילאי מפורסם, וגם בעל חוש הומור עדין ומיוחד:

"לפני שתדבר, תקשיב.

לפני שתכתוב, תחשוב.

לפני שתותר, תילחם.

לפני שתכנס לשירותים...

בדוק האם יש נייר!"

הכל דיבורים! אצלי. הפעם אולי הגזמתי ולא אמצתי את כל דיברי הסופר.

אבל גם אצל הסופר הדגול... **הכל דיבורים!**

barase09@gmail.com

המשפט / יעקב ליברמן

שלום לכולכם,

השבוע עומד להיפתח משפטו של נתניהו. במהומה שיש סביבו מעורבים שלושה היבטים שונים:

ההיבט הראשון הוא לכאורה מסובך, אך ביסודו ברור: יש כתב אישום, בית המשפט בודק אותו, שומע את טענות הנאשם והקטגור ופוסק על פי החוק.

ההיבט השני הוא מוסרי: נניח שקבלת סיגרים ושמפניה בכמויות מסחריות אינו עבירה על פי החוק. האם בכל זאת אין בכך התנהגות לא ראויה של אדם העומד בראש מדינה ואמור להיות מופת לאזרחיה? מה קורה כאשר יש חלקים גדולים באוכלוסייה שהתנהגות זאת של השליט האהוד נראית להם לגיטימית?

וכאן אנו מגיעים להיבט השלישי: כיצד מתנהל משפט בצל האיומים על חיי מנדלבלט, משפחתו וכל מי שעוסק בתביעה יחד עם מאמץ להסיר כל לגיטימיות ממערכת המשפטית כולה. לא מדובר בטוקבקיסטים. למשל ד"ר אבישי בן חיים, הפרשן לענייני חרדים של חדשות 13 אומר: "אני חושב שמשפט נתניהו לא יכול להידון כאירוע בודד אלא מוכרח להיות נידון בקונטקסט היסטורי ובתוך תגובת ההגמוניה הישראלית לניסיונות של ישראל השנייה להשתתף בחיים הדמוקרטיים. .. כי המשפט הזה מטרתו להגביל את הדמוקרטיה, המשפט הזה מטרתו להחליש את המערכת הפוליטית וזה אירוע שהוא בגדר טראומה לאומית, זה ישראל הראשונה שלוקחת את הדמות היהודית הכי נערצת במאה ה-21, הדמות היהודית הכי ייצוגית, והולכת לקחת אותה ולהשפיל אותה בביהמ"ש".

כיצד קרה שמערכת המשפט שהייתה במרכז ההסכמה הלאומית (כדברי בגין: יש שופטים בירושלים) הפכה עכשיו בעיני רבים – מחצית העם – לנציגת "ההגמוניה", אותה מפלצת אשכנזית השולטת במחשכים על החיים בארץ? נכון שזאת תוצאה של תעמולה מתוחכמת מאד במשך שנים של הימין, אשר ראה בבתי המשפט גורם המגביל אותם לגבי המדיניות בשטחים, גם של קבוצות דתיות לאור הפסיקות של בג"ץ נגד כפייה הדתית. אבל צריך להודות גם באחריות מערכת המשפט עצמה: לדוגמה הדרך המפותלת בה סוכלה מועמדותו של חיים רמון לכהונת שר המשפטים בגלל הנשיקה המפורסמת. על אירוע זה ומספר אירועים נוספים כתב פרופסור דניאל פרידמן כמה ספרים ביקורתיים. ויש גורם נוסף. אנחנו. השמאל. עשרות פניות לבג"ץ בנושאים שונים, פוליטיים במהותם, יצרו תדמית לבית המשפט כמעוז השמאל – גם אם חלק גדול של הפניות לא התקבלו.

לכן משפט זה לא מתנהל רק בין כותלי בית המשפט. הוא מתנהל בדעת הקהל של המדינה, ותוצאותיו - ללא קשר לפסק הדין – כיצד ישפיעו על עתידו של המשטר הדמוקרטי? כידוע ניטלה הנבואה לאחר חורבן בית המקדש.....

ברושים בתפקידו / עמנואל הסטר

בכניסה למצר, מצד ימין של הכביש, מול תחנת הדלק, בולטת לעין שורה ארוכה של ברושים שנמשכת עד לכניסה הנוכחית לשטח האבוקדו. אומנם ישנם כמה קטעים שחסרים ברצף בגלל החתך שעשה כביש 6 לשטח, אך זה לא גורע מהנוכחות של הברושים הוותיקים, צפופים מאוד עם צמרות גבוהות, אפילו יפים והם ממשיכים למלא נאמנה את תפקידם בתור "שוברי רוח" כפי שזה היה אז עבור חלקות מטעים שונות.

מה? על מה אני מדבר? הרי מאחורי הברושים יש מטע גדול של אבוקדו ורק אבוקדו!!
כן, אבל בשנות ה-55 איש לא הכיר את הפרי הנהדר הזה שטרם הופיע בארץ.

קצת היסטוריה: לקיבוץ חדש, משרד החקלאות היה מצמיד מדריך שדה. יחד עם "ועדת משק" הציעו לשתול כמה חלקות עם מינים שונים של עצי פרי ואפילו כרם למאכל. ולבדוק מה יהיה יותר טוב ורנטבילי. לא לשכוח שעלינו על הקרקע בשטח ספר שעדיין לא ידעו את טבעו.

כך נולד "ענף המטעים". נשתלה חלקה גדולה של תפוחי עץ עם זנים שונים. קצת אפרסקים, אגסים, שזיפים, משמש וחלקת ענבים למאכל עם זנים שונים. כאשר האבוקדו הגיע למצר, הוא השתלט על כל השטח הזה ומחק, בצדק, את כל המטעים של אז!

"וועדת עבודה" פנתה אלי שאצטרף למטעים. מדוע? כי שמעו שבחו"ל למדתי בפקולטה לחקלאות.
אבל רק שנה ראשונה עניתי, כי אנשי "השומר הצעיר" דגלנו אז בהקדמת העלייה ולא להישאר בחו"ל עד לסיום הלימודים.

ביומי הראשון כפועל מטעים, מרכז הענף לקח אותי למקום בו מחכה לי ורק לי... כמות עצומה של ברושים שהביאו ממשתלה. קיבלתי מקוש, טוריה וצינור גומי להשקיית הגומות. הבוס ביקש שאשמור על הנטיעה בקו ישר ובמקביל לדרך (אז דרך כורכר לא כביש סלול) והלך.

שתלתי ושתלתי כנאה לתלמיד של פקולטה. אחרי כמה ימים, קיבלתי בהתלהבות טפחות על השכם ונאמר לי שאוכל תמיד להגיד ששדרת הברושים היא שלי!!

זה בדיוק מה שתמיד הרגשתי ובעוברי לידם הם מחייכים אלי ואני אומר להם, זה בסדר!, אנו נמשיך להזדקן ביחד!!

נ.ב. כעת, בתחילת ינואר 2018 נודע לי שהורידו וימשיכו להוריד את הברושים בגלל סיבות אגרוטכניות. ישארו מעט עצים ליופי, לדוגמה ולמזכרת מול תחנת הדלק.
אני כבר מתגעגע לשדרה שהלכה להיסטוריה!

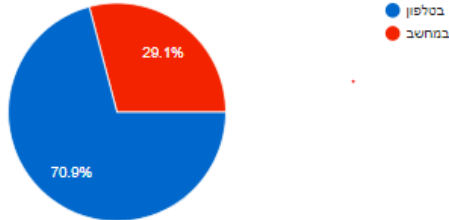

אצלנו בסקר

משתפות אתכם/ן בחלק מן התשובות לסקר ששלחנו:

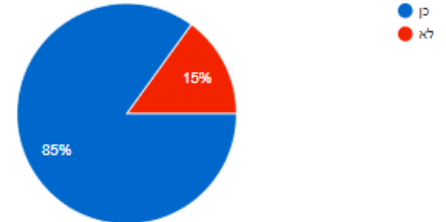
כאשר את/ה קוראת/ת כיצד עושה זאת?

79 responses

האם את/ה קוראת/ת בתדירות גבוהה את העלון?

80 responses

"להמשיך ולהיות
צ'נור המיזע של
החברים לגבי הנצעה
בקיבוץ"

"ביקורת על ועדות
ובצע' תפקידי"

"לשמוע מצעירי
הקיבוץ דרך העלון"

"סאנשי יזע יכתבו על
נושאים שבתחום
הרקע שלהסון
בהתאם לתקופה
ולצנ'ן. למשל: אילו
פרחים לשתול לפי
צונות השנה."

"להוסיף המלצות
לסרטים וסדרות"

"כדאי למקד את
העלון בנושא
מסויים, בנוסף
לכתבה הספונסרית"

"מזור שיאפשר
לאנשים לשאול שאלות
שנוגעות לחי'
הקהילה ולבקש
תגובות או תשובות
ממי שמצונ'ין או בעל
צנ'ין להשיב עליהן"

"יותר סיפורים
אישיים, איך אנשים
הג'עו למצוקה, איך
הכירו?"

הצעתם רעיון בסקר/חושבים עליו עכשיו ובא לכם/ן להפוך אותו

למדור? לכתוב כתבה בנושא?, נשמח!

אנו מזמינות את כל מי שרוצה לקחת חלק ביצירת העלון ליצור איתנו

קשר!

אצלנו בדיגיטל

- גיל חובב בחדשות הבוקר, מדבר על המשבר בתיירות בעקבות הקורונה:

<https://www.facebook.com/631841116839344/posts/3070503216306443/?vh=e>

- סרטון קצר שהכין אלדמע מלשטיין לזכר סבתו חנה שנפטרה כאשר היה בחוץ לארץ. כששב לארץ העביר את הבידוד בביתה:

<https://www.facebook.com/113168993682621/posts/132732755059578>

- פרויקט מוזיקלי שאיתן נמיר השתתף בו בתקופת הקורונה:

https://m.facebook.com/story.php?story_fbid=10157391130198107&id=697583106

**בברכת חג שבועות
שמח, נתדאה בעלון
הבא!**

ביקור של
אוטובוס
ההפתעות
של המועצה
במצר!

